

Зошто Прво Јас Да Се Сменам:
КЛУЧОТ ЗА БРАК ИСПОЛНЕТ СО ЛЌУБОВ

Глава прва: **Божјите патишта не се наши начини**

од ЧАК И НЕНСИ МЕСЛЕР

Посвета

На мојот возљубен сопруг, Чак, за кого би сакала да се менувам стотици пати повторно и повторно, за да ја доживеам длабочината на љубовта, пријателството и интимноста кои ги имаме сега.

Терор во планината

Се наоѓавме на 13000 стапки над Карпестите Планини во Колорадо. Турбуленции предизвикани од жестока светкава бура силно го нишаше нашиот мал сино-бел авион што го управуваше мојот сопруг. Ни изгледаше како да кружевме со часови обидувајќи се да се извлечеме од бесната дождлива бура.

Наеднаш се стетравивме надесно и почнавме да паѓаме право надолу! Се обидував да ја скријам паниката и ужасот што ме обземаа. Нашиот мал авион паѓаше како играчка надолу, спирално мотајќи се и вртејќи се по небото.

Моето скапоцено семејство – мојот Чак, моите два сина Чип и Марк и јас летавме од Лос Анџелес за Денвер за да посетиме едни пријатели. Кога дознавме за бурата, го преколнував Чак да се вратиме. Но Чак инсистираше дека бурата со грмотевици не беше проблем и тврдоглаво ги отфрлуваше моите молби и тргна кон облаците за Денвер.

Чак и Чип седеа на предните седишта од авионот додека Марк и јас се стиснавме заедно на задното седиште. Кога Чак сфати дека без кислород нема да можеме безбедно да поминеме над бурата, немаше друг избор освен да се обидеме да се пробиеме низ неа.

Бурата не беше нашиот единствен проблем. Чак знаеше дека мораме да слетаме во наредните пет до десет минути или ќе ни снема гориво.

Никогаш во мојот живот не сум била толку скаменета. Не можев да разликувам кој правец е нагоре, кој правец е надолу; изгледаше како да се вртиме целосно без контрола!

Небото околу нас беше темно сиво, со повремени одблесоци што блескаво ќе ја осветлеа внатрешноста на нашиот мал авион. Милиот Марк кој тогаш имаше десет години се беше припил до мене и кога ќе удреше гром, се гледаше неговото од солзи облеано лице. На крајот само ја пикна главата во мојот скут и почна да липа. Мене толку ми требаше. Стравот и ужасот кулминираа во мене. Во мислите веќе ги гледав насловите на утрешните весници: „Четиричлено семејство настрада во жестока бура над Карпестите Планини“.

Јас всушност никогаш не уживав во летањето со авион: само сакав да му бидам „добро друштво“ на Чак. Во мене секогаш постоеше малку страв дури и кога времето беше прекрасно. Но сега, без сомнение бевме во голема неволја.

Липајќи, повикав кон Бог: „Ако навистина си Господ и ако навистина ме љубиш и Ти е грижа за мене, Те молам, Те молам избави не зашто знам дека ќе се урнеме. Господи, ако навистина не избавиш, *Ти ветувам дека ќе го предадам мојот живот на Тебе без разлика каква и да е Твојата волја. Те молам Господи, Те молам...*“

Изгледаа како неколку секунди, сигурно не повеќе од минута-две кога ние се извлековме од под ужасната и застрашувачка бура.

Одвај се гледаше. Се гледаа планинските врвови и дрвја на само неколку стотини стапки под нас, но фала Му на Бог, беа *под нас!* Сè уште врнеше, но можев да ги видам патиштата, полињата и зградите.

Дополземме до земјата колку што можевме поблиску летајќи кон Колорадо каде контролната кула не известува дека е доволно чисто за да слетаме. Денвер изгледаше како сè уште да беше обвинен во дожд и магла.

Неколку минути подоцна слетавме во Колорадо Спрингс!

Никогаш нема да го заборавам ова искуство, сè додека сум жива. Бог навистина ја слушна мојата молитва. *Тој не избави.* Го исполни својот дел од договорот. Сега требаше да ме држи одговорна за „мојот дел“ од договорот.

Следните десет години се покажаа како најтешки и најболни, во кои Бог со љубов „ме донесе во кошче“ и ме направи верна да го извршам она што го ветив пред Бог тој ден во авионот.

Само дел од мојот живот

Сè до незгодата со авионот во 1969, Бог беше само *дел* од мојот живот. Јас дефинитивно бев новороден христијанин и Бог живееше во моето срце, но Бог не беше задоволен со тоа – Тој сакаше повеќе од мене. Тој сакаше целосно предавање на *мојот* живот, за Тој да ми го даде *Неговиот*. Како што Павле вели во Филипјаните 1:21, Бог не сака да биде само „дел“ од нашите животи, Тој сака *да биде самиот наш живот*.

Бог сака да ја познаваме и да ја искусиме Неговата безусловна *Љубов*, не само за самите нас, туку и за да ја пренесеме на другите. Тој сака да ја поседуваме Неговата натприродна *Мудрост* и способност да разликуваме, за да можеме да знаеме кога и како мудро да љубиме. И Тој истотака сака да ја поседуваме Неговата натприродна *Сила* и способност да го живееме христијанскиот живот онака како што треба. Со други зборови Бог сака да го спознаеме и интимно искусиме *Неговиот изобилен Живот*.

Притоа, мора да биде *наш избор* да го бараме и да го имаме ваквиот живот. А дотогаш Бог ќе продолжи да биде само „дел“ од нашите животи.

Честопати Бог, поради Неговата голема љубов кон нас, ќе ни помогне во нашата одлука така што во нашиот живот ќе дозволи ситуации со кои ние во нашата сила не ќе можеме да се справиме ниту да ги контролираме. Тој премногу не љуби за да дозволи да останеме во стагнарање. Затоа „не донесува во кошче“ со надеж дека конечно ќе се откажеме од нашите патишта и ќе избереме да одиме по Неговиот Пат.

Како Бог не донесува во кош

Во Осија 6:1 се вели дека Бог не ранува, со цел да не излечи. За многумина од нас ваквата вистина е тешка да се сфати. Таа едноставно значи дека Бог не љуби толку многу што честопати дозволува болни околности во нашите животи. Тој знае дека тие околности на крајот ќе не однесат до Него на подлабок начин, и секако по Негова желба.

Една прекрасна приказна од Др.Хадон Клингберг ни дава убав пример за овој принцип. Татко и син се подготвувале да одат заедно на кампување. Опремата им била распослана по подот низ целата соба, додека таткото се обидува да ја организира за пакување. Малото момче разгледувало низ опремата и се загледало во комплетот за каснување од змија. Го зел и го прашал татка си: „Тато, зошто служи ова?“

Таткото застанал со работата и внимателно му објаснил: „Па, сине, ако те касне змија, јас ќе треба да засечам четири мали отвори околу каснатото место со овој нож. Потоа ќе треба да го исцицам надвор отровот.“

Момчето слушало со интерес, но кога таткото продолжил да зборува за нож, неговите очи се ококориле и тоа рекло: „Тато, зошто би ми направил такво нешто? Па тоа многу би ме болело!“ Таткото исполнет со љубов му одговорил: „Ако не би те повредил на тој начин, ти би умрел!“

Јас мислам дека Бог како наш Татко се справува со нас на ист ваков начин. Слушнете го Јован 12:24,25: „Вистина, вистина ви велам, ако пченичното зрно не падне во земјата и умре, донесува многу плод. Кој го љуби [се држи за] својот живот, ќе го изгуби, а кој го мрази својот живот [е волен да си го предаде] на овој свет – ќе го запази за вечен живот.“

Исус овде вели дека само ако се предадеме и по своја волја го дадеме својот живот Нему, единствено тогаш ќе можеме повторно да го имаме животот и да го живееме во сета полнота. Со други зборови, единствено само ако постанеме празни и очистени садови, само тогаш ќе бидеме исполнети со Бог и со Неговиот изобилен живот онака како што Тој сака.

Така, ако има болка во нашите животи, не значи дека Бог не напуштил и повеќе не Му е грижа. Всушност е сосема спротивно. Тој не љуби толку многу што сака да ни го привлече вниманието па така не „доведува во кош“. Бог сака да престанеме да одиме по нашите егоцентрични патишта и да почнеме да го живееме Неговиот Начин на Љубење. Правејќи така, како што се вели во Јован, ќе ги најдеме нашите животи во полнота.

Бог знае дека постојат два начини за да се тргнеме од кошот. Едниот начин е да продолжиме по истиот пат по кој сме оделе досега, следејќи го и *потпирајќи се нашето его, на самите нас* (нашите себе-центрични мисли, емоции и желби) со цел да ги задоволиме нашите потреби. Ова е најверојатно причината зошто сме се нашле во кош.

„Има патишта му се чинат на човекот прави, но крајот нивни води до смрт [одделување од Бог]“ (Изреки 14:12, со додадено појаснување).

Другиот начин е да се дадеме себеси, да ги тргнеме настрана нашите себе-центрирани мисли, емоции и желби и *целосно да зависиме на Бог* во задоволувањето на нашите потреби. Единствен начин да ја најдеме Љубовта, радоста и мирот што толку очајно ни се потребни е да избереме да го направиме ова второто.

Овие два начини се сосема спротивни и не можеме да ги следиме и двата наеднаш. Ние мораме да избереме. „Сведоци ми се небото и земјата: *живот* [кој претставува да го избереме Неговиот пат, Неговиот начин] и *смрт* [која претставува нашиот пат, нашиот начин] ти предложив јас, благослов и проклетство. Избери го животот за да живееш ти и потомството твое... *зашто Тој е твојот живот*“ (Второзаконие 30:19,20, со додадено појаснување).

Скоро сите ние очајно сакаме да го имаме Божјиот изобилен Живот, меѓутоа многумина од нас не сме волни да го изодиме *Неговиот* Пат со цел да го добиеме тој изобилен живот.

„Било кој друг пат“, во ред, но не Божјиот Пат – не крстот, не целосно предавање, не умирање на моето јас – тоа премногу боли. Ние сите го сакаме лесниот пат, решенијата донесени преку ноќ и волшебните формули.

Божјите патишта

Јас лично, никогаш немаше да ги избирам патиштата што Бог ги одбра за мене во наредните неколку години, за да ме донесе до таа точка на целосно предавање. Но, Божјите патишта не се и нашите патишта.

„Како што е небото повисоко од земјата, така се и Моите патишта повисоки од вашите патишта ...“ (Исаија 55:9).

Во ретроспектива, откако поминав низ многу оган и процес на прочистување, јас можам чесно и вистинито да кажам дека Божјите патишта беа и се совршени за мене. Како што Давид рече во Псалм 119:71 „Добро ми е што бев понижен, за да се научам на Твоите повелби.“

И навистина ги научив Божјите уредби. *Научив* да отстапувам и да се предавам на Него момент за момент. *Научив* како да го испразнувам егото од себе и како да се исполнувам со Него. Бог *не е* веќе само дел од мојот живот, Тој буквално постана самиот Живот во мене.

Гледајќи наназад, единствената работа што би ја променила во врска со процесот во кој Бог ме донесе во коше е да можев да Му кажам „да“ малку порано.

А сега, мојата приказна...

Зошто Прво Јас Да Се Сменам: КЛУЧОТ ЗА БРАК ИСПОЛНЕТ СО ЉУБОВ.

©2011 The King's High Way Ministries, Сите права се задржани.

www.kingshighway.org

Зошто Прво Јас Да Се Сменам:
КЛУЧОТ ЗА БРАК ИСПОЛНЕТ СО ЛЉУБОВ

Глава ДВА: Презафатени за Бог

од ЧАК И НЕНСИ МЕСЛЕР

„Варосани гробови“

Во раните 1970ти години, веднаш после незгодата со авионот, ако не видевте мене и Чак, *однадвор* изгледавме како двојка од соништата. Во тоа време веќе бевме во брак 20 години со четири прекрасни, здрави деца – две момчиња Чип и Марк и две девојчиња Лиза и Мишел. Чак веќе беше многу успешен бизнис менаџер. Живеевме во убав простран ранч со базен и штали. *Однадвор* изгледавме како „совршено семејство“ кое имаше се што некој би посакал. Но, *одвнатре* бевме како толку многу луѓе кои ги гледаме денес: тотално празни, неисполнети, кои не доживуваат вистинска љубов, без смисла и цел во нивните животи. Ние претставувавме она што Библијата го нарекува „варосани гробови“ што однадвор изгледаат убави, но одвнатре се полни со коски од мртовци и нечистотија. Библијата во продолжение вели дека одвнатре изгледате праведни и полни со љубов, но одвнатре сте „полни со дволичност“ (Матеј 23:27-28).

Ние бевме точно такви.

Во тоа време (1969) списанието *Los Angeles Times* го имаше напишано следното: „Бракот претставува тивок пекол за 50% од американските брачни двојки. Четири од 12 завршуваат со развод, а 6 (значи 10 од 12) се врски од заедничка корист, без меѓусебна љубов кои се заедно заради децата“. Верувам дека статистиките денес се уште пострашни.

Брак без љубов

Јас и Чак имавме точно таков однос во кој немаше љубов. Ние имавме нешто што јас го нарекувам „професионален брак“ - брак во кој двајца луѓе само егзистираат заедно заради удобност, заради сигурност, за пред другите луѓе, или како што рече списанието „заради децата“.

Она што нашата приказна ја прави поинаква од оние за кои сте слушале е што во тоа време ние *бевме* христијани. Не „отпаднати“ христијани, но такви кои многу „емоционално“ го

љубевме Бог. После незгодата со авионот во мојот живот и слично освестување во животот на Чак, ние започнавме библиски часови во нашиот дом; почнавме ревносно да одиме на црква; секојдневно се молевме; и и двајцата доста добро стоевме со стихови од Библијата.

Тажното беше тоа што иако и двајцата ги учевме другите дека Христос е *одговорот* на нивните проблеми (во срцата знаевме и верувавме дека е така), во нашата приватност, зад затворени врати, ова воопшто не беше вистина. Во нашите животи немаше љубов и беа празни, исто како Израелците во Второзаконие кои само „се наоѓаа“ во земјата, но вистински никогаш не го „поседуваа“ она што беше полноправно нивно.

Целата причина зошто Исус дојде е за да ни го даде Неговиот Живот, Неговиот изобилен живот – Неговата љубов, Неговата Мудрост и Неговата Моќ. *Изобилен живот едноставно претставува да го доживееме Божјиот Живот во нас.* Бог сака да го имаме и интимно да го „познаваме“ ваквиот живот и овде, а не само кога ќе одиме на небото.

Сега ќе се навратам наназад и ќе ви кажам како стигнавме до оваа точка во нашите животи.

Минатото на Чак

Чак имал прекрасен ôд со Господ уште кога имал десет години. И двајцата родители биле во поодмината возраст (кога Чак се родил татко му имал 54, а мајка му 43 години), така што Чак бил „посвоен“ од страна на еден пастор од црквата во соседството. Пастор Хакс лично се заинтересирал за Чак и му бил како втор татко. Преку овој прекрасен човек Чак Го повикал Господ да дојде во неговиот живот и да ја преземе контролата над него.

Пастор Хакс кога и да одел да проповеда во друг град, секогаш го земал и Чак со себе. Така тие во колата со часови ја споделувале заедничката љубов за Господ. Пастор Чак го научил многу работи кои Чак ги користи и денес кога Бог му овозможи да основа своја служба.

Бог знаеше што прави кога го повика Чак да биде Негов. Чак е таков тип човек што нема да се двоуми да му каже некому кој ќе сака да дознае за Неговиот возљубен Господ.

Во 1952 Чак отиде во Поморската Академија во Анаполис. Дури и како млад поморски кадет Чак сведочеше за Исус на секој кој сакаше да слуша. Тој целосно „гореше“ за Господ. Беше дури и повикан да одржува библиски часови (многу ретки во академијата), а како апсолвент напиша дипломска работа за Пророштвото за 70те недели од книгата на пророк Даниел.

Состанок „на слепо“

Чак и јас се запознавме на состанок „на слепо“ во 1956. Не „намести“ мојата најдобра другарка Шар која всушност му беше внука на Чак. Кога Шар и јас бевме деца, таа ќе ми кажеше, „Ненси, сакам да го запознаеш вујко ми“. Јас ќе си речев, „Вујко? Сигурно е стар човек со бастун!“ Па ќе и речев: „Не, Шар, но сепак фала.“

Но, кога бевме во средно, Шар пак ми рече: „Ненси, вујко ми е сега во Поморска Академија. Ајде да ве запознаам?“ Си помислив: „Еј, Анаполис! Фантастично, млад дечко!“ И и кажав, „Шар, запознај ме со вујко ти.“

И така, се запознав со вујко и на Шар и се омажив за вујко и на Шар. Така мојата најмила другарка ми стана внука! А мајка и која пак и беше најдобра другарка на мајка ми, ми стана золва. (Дедо ми и полубратот на Чак се среќавале секоја недела во клубот и честопати со часови се мачеле да скопчаат по која линија си паѓаат роднини, но тешко им одело).

Во текот на додворувањето, Чак со љубов ми зборуваше за Исус и за сите прекрасни работи што Тој ги направил за него. Тој истотака постојано ми пишуваше љубовни писма во кои ме нарекуваше „Жената од Изреки 31“.

Преку Чак Божјата љубов стануваше сè пореална за мене и јас самата станав свесна колку ми беше потребен Исус во животот. Израснав во прекрасен дом, полн со љубов, но сепак постоеше празнина во моето срце што ништо не можеше да ја пополни. Сè што требаше да научам и разберам (и единствено што можеше да ја пополни празнината) беше дека Бог ме

љуби. Всушност Бог ме љубел толку многу што умре за мене. Тој умре за јас да живеам. Јас никогаш порано не бев го разбрала тоа.

Кога Чак ми сведочеше и кога почнав да ја читам Библијата, за прв пат сфатив дека Христос буквално умре *лично* за мене. Тој умре за јас да се спасам – да се спасам од сиот грев (сите и толкуте многу начини на кои сум Го повредила Бог). Со други зборови, преку присвојувањето на „дарот на Животот“ што Бог ни го нуди и Го примив во моето срце, јас можев да бидам слободна – ослободена од сите лузни на минатото и слободна да станам *Негово возљубено чедо*. Каков неизмерен Љубовен Дар и јас го имах за себе.

Така во мај, 1957 јас ја донесов најголемата одлука во мојот живот: избрав да си го предадам моето срце на Бог. Го повикав да дојде во мојот живот и да биде мој Спасител.¹ И Тој дојде.

Нашиот брак

Три месеци после оваа моја одлука, Чак и јас се зедовме. Во тоа време бевме целосно убедени дека Бог има фантастичен план за нас двајцата, заради прекрасната духовна основа што Тој ја постави во нас.

И да ви кажам дека многупати во тие први 20 години од нашиот брак гледајќи како таа убава визија се распрснува, ќе одев пред Бог и ќе Го прашав, „Што направи, Боже, што не спои нас двајцата? Каква страшна грешка! Воопшто не си одговараме и толку сме спротивни!“

Интересно е што денес ќе слушнам толку многу христијанки кои го кажуваат истото. Пред некое време една жена ми рече, „Зар Бог не би сакал да излезам од бракот во кој сум толку несреќна и да се омажам за некој со кого ќе бидам среќна и ќе живеам во мир“? Всушност оваа жена веќе имала некој друг на ум.

Денес можам со љубов да ги утешам овие жени и да им речам, „Целосно ве разбираам што сакате да ми кажете и од каде доаѓате, зашто и јас самата бев таму! И јас се чувствував баш така. Но, запомнете една работа. Бог никогаш не е контрадикторен во Неговото Слово,² и бидете навистина сигурни дали е тоа Бог Кој ви вели да заминете, или пак се тоа вашите повредени чувства кои ве поттикнуваат да побегнете подалеку од болката.“

Јас навистина верувам дека Бог сака да направи чудо *во нас* и *преку нас*, дури и посреде нашите најболни околности. Бог не сака да избегаме од еден оган и веднаш да скокнеме во друг. Во таков случај само ќе си го земеме „коренот“ на проблемите со нас во следната ситуација.³ Ништо нема да биде исцелено, ниту решено, но ќе стане уште покомплицирано.

Презафатени за Црквата

Пак назад во мојата приказна ...

Наскоро, откако Чак и јас се зедовме, се преселивме во Колорадо и почнавме да одиме во една црква таму. Во таа деноминација недостигаа длабоки библиски поучувања, заедништво и молитва. И така, без да забележаме, одличната основа со која го започнавме бракот, полека почна да се распаѓа.

Ние бевме способни да се држиме до Бог некое време. Но, без секојдневно читање на Божјото Слово, без постојан молитвен живот и охрабрување од страна на други вистински христијани, ние почнавме да паѓаме.

1 Дела 4:12; Јован 3:3-7

2 1Коринтијани 7:10

3 Јаков 1:3-4

Неодамна некој кажа: „Ако не одите напред со Бог, вие не стоите во место, туку одите наназад!“ Токму тоа ни се случуваше нам.

Во наредните неколку години (доцните 1950ти и раните 1960ти) поминати во алчна потрага на кариерата на Чак, ентузијазмот и љубовта за Бог во нас изгледаше како да се изгубија во други „важни работи“. Станавме „презафатени“ да одиме на црква, да се молиме, да имаме заедништво со други христијани или да читаме Библија.

„А посеаното меѓу трње е оној, кој го слуша Словото, но грижете за овој свет и измамата на богатството го загушуваат Словото, и станува неплоден.“ (Матеј 13:22).

Ние станавме, како што Словото вели, „бесплодни“. Така Бог дозволи „да бидеме тргнати настрана“ во текот на 13 години сè до незгодата со авионот над Карпестите Планини во 1969 година. Колку ожалостено било срцето на Бог кога гледал како тој ентузијазам, тој потенцијал и тој убав однос започнат од Него во нашите срца се распаѓаше заради апатичност.

Една христијанка неодамна кога ја поканив да дојде на црквена служба или на библиско поучување со мене, ми рече: „Ох, јас имам толку многу поважни работи што треба да ги направам!“ И ние баш исто се чувствувавме во текот на тие 13 години. И ние исто „имавме многу поважни работи да правиме“ отколку да се трудиме да Го запознаеме Бог подобро и да Му ги посветиме нашите животи Нему.

„Господ рече: „Бидејќи овој народ Ми пристапува само со устата, и Ме почитува само со усните, а срцето му е далеку од Мене, и неговото почитување [стравопочит] научено од човечки одредби [традиции од луѓе]“ (Исаија 29:13).

А потоа, во мојот живот се случи незгодата со авионот. А после една година, во 1970 година, на Чак му падна во раце една мала книга наречена *Покојната голема планета Земја* од Хал Линдзи. Преку оваа фантастична книга Бог му го сврте умот на Чак. Во неа беа сите пророштва кои Чак многу одамна во Поморската Академија ги студираше и ги поучуваше. Чак најмногу се возбуди од тоа што сите тие пророштва кои во 1956 тој ги проучуваше и се однесуваа на иднината, сега веќе почнуваа да се остваруваат пред неговите очи!

Многу јасно се сеќавам на една ноќ во 1970 година кога Чак ми се јави од Њујорк и рече, „Нен, не прави ништо додека не се вратам! Имам да ти кажам нешто што апсолутно ќе ни ги промени животите. *Уверен сум дека Господ доаѓа скоро!* Знам дека ова звучи лудо и неразумно, но е вистина и сè се случува баш како што предвидува Библијата.“

Да, тоа што сфативме дека Исус се враќа наскоро, требаше да почне драстично да ни ги менува животите. Бог дефинитивно ни го привлече вниманието!

Предавање на нашите животи

Во мај 1970 година, една година после незгодата со авионот, Чак, јас и нашите две момчиња Чип и Марк повторно си ги доверивме животите на Господ и почнавме да имаме заедништво во една прекрасна, исполнета со љубов и со библиски поучувања црква. Стегнавме многу скапоцени пријателства, присуствувавме на многу библиски проучувања и молитвени групи. Нашиот ентузијазам беше силен.

Во тие први денови после нашето повторно посветување на Бог, јас постојано Му кажував на Бог колку бев возбудена што живеам за Него и колку многу Го љубам. Му кажав на Бог дека *Тој може да прави во мене сè што е потребно, за да ме направи божја жена онаква каква што Бог сака.* И секако, оваа молитва ја молев од срце. Но, поим немав што точно молев, ниту пак што точно Бог ќе бара од мене со цел да одговори на мојата молитва. (Бог не се задоволува со „нашите зборови“ или со тоа колку ние Го љубиме; Тој сака нашата љубов да ја докажеме со дела).

Така, следните пет до осум години од мојот живот испаднаа серија од неверојатни испитувања и страдања – Божјите „донесувања во кошето“ - за кои јас всушност воопшто не

бев подготвена.

Зошто Прво Јас Да Се Сменам: КЛУЧОТ ЗА БРАК ИСПОЛНЕТ СО ЉУБОВ.

©2011 The King's High Way Ministries, Сите права се задржани.

www.kingshighway.org

Зошто Прво Јас Да Се Сменам:
КЛУЧОТ ЗА БРАК ИСПОЛНЕТ СО ЛЌУБОВ

Глава ТРИ: Каде е љубовта?

од ЧАК И НЕНСИ МЕСЛЕР

Брачни испитанија

Најголем дел од тешкотиите кои следеа произлегуваа од конфликтите меѓу мене и Чак. Мене ме пораснаа родители чиј што приоритет беа меѓусебните брачни односи. Татко ми секогаш беше тука за мајка ми и нејзините потреби, без разлика какви и да беа. Тој истотака секогаш беше тука и за нас децата кога и да го побаравме. Тато и Мама секогаш покажуваа заеднички став за сите работи. Се сеќавам на еден мирен дом каде немаше внатрешни тензии и во кој надворешните притисоци не можеа да не раскинат.

Кога ќе помислев на брак, си замислував и се надевав да имам таков брак како оној на моите родители. Поинакви бракови не ни замислував дека постојат. Така, за мене беше огромен шок кога се најдов во брак со еден „динамит“ кој десет пати повеќе придаваше важност на своето време поминато во бизнисот и на работа отколку со мене и децата.

Изгледаше како колку порешително ќе се нафатев да го променам за да почне да одговара на моите потреби, толку повеќе тој ќе се истргне од мене и уште повеќе ќе се предадеше на својот бизнис.

Во тоа време Чак беше претседател на управниот одбор и главен шеф на финансии во една голема компјутерска компанија. Тој „ја живееше, ја јадеше и ја дишеше“ оваа компанија, работеше под висок стрес и му беше предизвик да ја „израсне“ во голем, динамичен бизнис. Типичната работна недела на Чак се состоеше од шест 18-часовни денови. И секако, тој секогаш дома си донесуваше планини од документи за работа за навечер и во викендите. Неговата секретарка ми имаше кажано дека во текот на денот тој прима по 40 до 50 важни телефонски повици на кој мора да одговори. Се работеше за работа под неверојатно висок притисок, но токму тоа Чак го обожуваше.

Чак истотака многу сакаше да патува. Тој беше по патиштата (или поточно кажано „по небото“) во просек една до две седмици од месецот. Можете да си го замислите резултатот од еден ваков стил на живеење – тој имаше многу малку време за домот и семејството. Кога

беше дома, со сиот тој притисок од работата, целосно се преокупираше со телефонот, компјутерот, бизнис извештаите, поштата итн.

Кога ќе се пожалев дека многу време поминува на работа или на пат, тој едноставно ќе одговореше: „Еј, за таков се омажи; со таков човек заглави!“ Со други зборови, „Не обидувај се да ме промениш!“

Темпераментот на Чак

Чак по темперамент е сосема различен од мене. Тој е најверојатно еден од најинтелигентните луѓе кои сум ги запознала. Чак има коефициент на интелигенција од над 180. Истотака е силно харизматична личност како во неговиот карактер така и при разговор со него. Тој може да го освои секој аудиториум и да го слушаат со часови. Луѓето едноставно се фасцинираат од него, најпрво заради тоа што тој толку добро се изразува, но и поради неговата смисла за хумор.

Меѓутоа, Чак истотака има и силни успони и падови. Токму кога ќе си помислиш дека си почнал да сфаќаш зошто се однесува на одреден начин, тој одненадеж ќе ја смени брзината и ќе те фати целосно неподготвен!

Во таква ситуација најважно е да знаеш *кога* и *како* да одговориш на таквото однесување, во спротивно тој знае да те притисне. За жал, тактичноста никогаш не ми била јака страна. Секогаш го одбирам погрешното време и погрешниот начин како да реагирам. А токму тоа многупати ме доведе во многу неволји.

Говорничките способности на Чак се извонредно добра карактеристика во светот на бизнисот, но истите можат да бидат и разорни ако човек почне да се објаснува со него.

Пред огледалото во бањата јас ги имав најдобрите аргументи *пред* или *после* стварното конфронтирање со Чак. Во бањата јас секогаш знаев точно што да кажам. Но кога ќе се соочев со Чак лице во лице, сè ќе појдеше на лошо или пак Чак ќе употребеше збор што не го разбираам, за потоа да се упатам кон речникот за да сфатам како всушност ме нарекол.

Мојот темперамент

Јас не сум експлозивна личност. Генерално имам благ темперамент. Порано кога некој ќе ме повредеше или вербално нападнаше, јас *сè си собирав во себе* и си ја чував повредата и дозволував да се наголемува и расте, зашто друго и не знаев што да правам.

Однадвор бев насмеана и се преправав дека сè е во ред. Но, одвнатре и без да станам свесна, почнаа да растат длабоки корења на огорченост и одбивност кои го мотивираа моето однесување.

Кога Чак ќе експлодираше и ќе се нафрлеше со забелешки кон мене, јас ќе се повлечев и ќе си берев сè внатре во мене за да го употребам против него подоцна. Се сожалував самата себеси до крајност и бев сосема слепа за сопствените маани.

Потоа, за да му вратам на Чак, едноставно се претворах во „маченик“. Наредните денови бев ладна со него и не му зборував. Не спиев со него. Изгледавме како Израелците кои само „егзистираа“ во земјата и никогаш вистински не ја запоседнаа земјата која беше во нивна сопственост.

Во такви моменти ќе одев кај Бог и ќе Го молев, „Те молам, кажи ми, која е смислата да Ти припаѓам кога јас се чувствувам толку бедно? Толку многу ми е потребна Твојата Љубов, но не можам да ја најдам! *Пробав сè* што знам, но изгледа дека ништо не функционира. Ја читам Библијата. Одам на црква. Се молам и имам заедништво со браќа и сестри, но ништо не помага. Боже, што не е во ред со мене?“

Различни интереси

Додека Чак сака брзо темпо и предизвици во бизнисот, јас најмногу сакам да бидам дома со моето семејство. Сакам „мирен живот“. Да ми дадат убав ден, ручек во кошница и мојата

Библија, и јас можам цел ден да се забавувам, да се шетам на сонцето и да уживам во природата.

Обожувам да јавам на коњ. Многу сакам да галопирам низ ливадите најбрзо што можам, ветрот да ми дува во лицето и да си замислувам како побегнувам кон залезот. Многу сакам да се шетам низ шумата или на плажата и да медитирам и зборувам со Бог. Мојот сон отсекогаш бил еден ден да живеам на ранч или на планина (Бог неодамна ми ја одговори оваа молитва). Осаменост, мир и бавно темпо се многу важни за мене.

Од друга страна пак, Чак многу ги сакаше гужвата и бучавата на градот и секако работата и брзото темпо на бизнис животот. Еве еден совршен пример: тој ќе леташе во Европа во понеделник ноќта, во следните два дена ќе зборуваше во три различни држави – ќе пиеше, јадеше и спиеше на сметка на неколку различни меѓународни компании. На крајот пак ќе се качеше на авион и ќе си дојдеше дома во четврток вечер, за во петок да помине цел работен ден во канцеларија.

Така нашиот брак стануваше сè позатегнат. Затегнат не само заради нашите различни гледишта на работите, цели и карактери, туку и заради притисоците поврзани со работата и семејството како и различните начини на кои реагиравме на тие притисоци.

Различни нивоа на стрес

Една емоционална траума порано знаеше да ме парализира, а честопати и денес знае да ме држи некое време. Јас сум многу прозирна и моите емоции едноставно ми ги пишува на челото; отсекогаш ми беше толку тешко да го скријам тоа што го чувствувам.

Во текот на тој период на сè поголеми стресови, моето однесување беше одраз на она што го чувствував одвнатре. Јас размислував само на *мојата* несреќа, на *мојот* недостиг на љубов, на *мојот* брак што се распаѓаше. Како резултат на тоа, дозволив куката да пропаѓа, ги препуштив децата сами на себе; не одев никаде и не зборував со никого. Само седев дома и се сожалував самата себеси.

Од друга страна, Чак – дури и на среде најболните и најнервозните периоди – секогаш поседуваше исклучителна способност да продолжи, без разлика на сè. Имаше обичај да ми каже како „тој ја нема таа слобода да запре и да почне да се сожалува“. Чак може извонредно многу да истрае под притисок и да го прифати тоа како „предизвик“.

Па така, после многу обиди да создадам атмосфера на љубов за Чак, на крајот се предавав и престанував да се обидувам. Зошто да се обидувам? Чувствував дека не вреди да се грижам, да се мачам, да се преправам. И без тоа моите обиди секогаш завршуваа без плод.

Тогаш повторно ќе одев пред Бог и ќе Го прашував: „Каде е љубовта што ја ветуваш во христијанскиот брак? Каде е изобилниот живот што би требало да го живеам откако ќе се предадам на Тебе? Ако Ти навистина си одговорот, тогаш зошто јас сум толку неисполнета? Што не е во ред со мене? Се чувствувам мизерно.“

Други маки

Од првиот ден кога го запознав Чак, тој секогаш имаше во себе незаситен порив „да биде најдобар“ во сè што работеше. Неговата работа во тоа време совршено му одговараше на таквите силни стремежи. Извлекуваше од банкрот фирми на распаѓање, ги разработуваше и ги правеше профитабилни, после преминуваше на други и сè така одново и одново.

Најголем дел од компаниите кои ги извлекуваше од банкрот не беа фабрики за фрижидери или продавници за чевли, туку компании за компјутери со висока технологија. Затоа имаше голема одговорност и трпеше огромни притисоци. Но сепак, Чак изгледаше дека му успева!

Во 38те години од нашиот брак ние *никогаш* (можеби со неколку исклучоци на почетокот) не

сме имале работа од осум до пет со стабилен приход. Или бевме милионери (бевме двапати) или на другиот крај на скалата – сосема без пари како питачи.

Последните неколку години од нашиот брак најверојатно беа најтешките на финансиски план. Буквално *изгубивме сè*. Пред три години ја изгубивме нашата убава „куќа од соништата“, автомобилите, нашето здравствено и животно осигурување кога компанијата на Чак банкротира. Потоа пред две години, куќата што ја изнајмивме беше точка на епицентарот на земјотрес со јачина од 6.7 во Калифорнија така што изгубивме голем дел од нашите работи. И финансиски и материјално, нашиот брак доживуваше вртоглаво возење на вртелешка.

Најпрво кога се зедевме, Чак ќе ми кажеше, „не можам да ти ветам дека нашиот брак ќе биде лесен, но со сигурност ти ветувам дека нема да биде досаден“. Си го одржа ветувањето до последна буква.

Во брак сме веќе 38 години и верувале или не, *се селевме дури 25 пати!* (Добро слушнавете, 25 пати!). После секоја селидба, нашите момчиња ќе кажеа, „Да ни стојат ли куферите спакувани?“ Како што можете да видите, нашиот семеен живот никогаш не им беше лесен на децата.

Хаос

Поради притисоците на работа, Чак честопати, од разбирливи причини, дома беше нервозен. И најмала провокација од децата или од мене го вадеше од такт. Поради тоа што имаше работа набиена со стрес, кога ќе си дојдеше дома очајно му беа потребни мир и тишина, а кои ние не му ги дававме ...

Многу често и не знаевме кога ќе си дојде дома за вечера. Дури и кога ќе планираше некоја вечер да си дојде во одредено време, во последната минута ќе откажеше и не доаѓаше навреме. Затоа *беше* многу тешко да планираме нешто за неговото доаѓање дома. Сега сум сигурна дека тогаш и ние можевме подобро да реагираме на сето тоа.

Сега ќе ви прикажам како изгледа едно типично „враќање од работа“ на Чак. (Во тоа време имавме четири деца и осум животни).

Лиса ќе го забележеше татко и како се враќа со автомобилот по патот и ќе и викнеше на Мишел, „Тато доаѓа, брзо стави ја Ени [кучето] позади во дворот за да не лае!“ Потоа ќе ми викнеше и на мене, „Мамо, дојде Тато.“ И јас ќе и викнам, „Каде е Тото [друго куче]?“ А на Мишел, „Тргни го Флафи [друго куче] од каучот - побрзај – однеси го во твојата соба!“ "Момчиња, извадете ги велосипедите од гаражата! Тргнете си ги домашните задачи од бирото на татко ти! Побрзо, еве го, доаѓа!"

Кога сега ќе погледнам, воопшто не го обвинувам Чак што беше нервозен и што не сакаше да си дојде дома; *беше* навистина хаотично.

Сосема несреќна

Понекогаш поради негодувањата на Чак и поради целата ситуација, бев толку несреќна што тоа чувство ме обземаше и ме гушеше. Бранови на повреденост и болка ме удираа за на крајот да ме потопат. Не знаев како да ги одвратам ваквите чувства од мене, ниту пак знаев како да побегнам од нив. Дури и ми се лошеше и честопати бев депресивна.

Се сеќавам дека во 1975 бев толку погодена од сето ова што ми се случуваше, што ќе се заклучев во затемнета соба и ќе плачев, плачев додека буквално немам здив. А потоа, бидејќи не знаев за друго решение, ќе си ги потиснев емоциите длабоко во срцето, цврсто ќе ги запечатев таму, ќе си изнудев самата насмевка на лицето и ќе излезев од собата за да тргнам повторно од почеток.

Мислев дека преку тоа што ќе ги закопам своите емоции и ќе си ставам насмевка на лицето, на тој начин ќе се ослободам од лутината и горчината. Си мислев дека тие едноставно ќе си одат од мене и никој нема да ја забележи разликата. Верувам дека луѓето во светот функционираат на ваков начин, зашто немаат друг избор.

Ако Исус буквално не ни ги земе нашите болки, како што вели Словото, "колку што е исток далеку од запад"⁴, ние *sute* ќе бидеме како "подвижни бомби" готови да експлодираат.

Всушност кога ги потиснував моите вистински мисли и чувства, јас никогаш не можев да се ослободам од нив. Само ги програмирав таму длабоко во срцето. И иако во тоа време не можев да го разберам тоа, тие потиснати работи во мене почнуваа да го мотивираат моето однесување.

Ако не се ослободиме од повредите што ги доживуваме на правилниот начин со тоа што ќе Му ги предадеме на Бог за Тој да ги земе, ние едноставно ќе продолжиме да се однесуваме под влијание на тие мисли, иако тие се скриени.

Среќата зависи од три работи

Уште кога бев мала, секогаш дозволував моите чувства, реакциите на другите и моите околности да бидат барометарот за мојата среќа и да ги диктираат моите дела. Мислам дека најголем дел од нас се однесуваме така.

Ако беше можно да ставам капак на вистинските чувства, тогаш се ќе одеше како подмачкано за некое време и сите ќе беа "среќни и весели." Или ако можев да ги контролирам околностите и реакциите на Чак, тогаш ќе можев да им давам некаква човечка љубов (природна љубов) на Чак и на децата.

Но ако тие чувства кои постоеја во мене и со кои не бев расчистила, се активираа, или ако Чак кажеше или направеше нешто што ќе ме повредеше, или ако околностите беа надвор од моја контрола, тогаш јас се чувствував многу лошо и воопшто немав никаква природна љубов или сомилост да дадам за никого околу мене.

Еден разговор што го наслушнав во амфитеатарот „the Hollywood Bowl“ пред неколку години дава кристална слика за ставот кој јас го имав.

Една жена која седеше близу до нас се сврте кон пријателката и и рече, "Знаеш, јас сфатив дека среќата претставува отсуство на трагедија!" Потоа таа продолжи за да објасни, "Среќна сум кога Давид не е во болница, кога Шели не ми се лути, кога . . .!"

Кога ќе се присетам на првите периоди од нашиот брак, јас го правев баш истото. Мојата среќа и способноста да го љубам Чак целосно зависеа од тоа како се чувствував, какви ни беа околностите во кои живеевме и од тоа што тој имаше кажано или направено тој ден. Изгледаше како целиот мој свет да изгреваше и заогаше според тоа како *јас ги перцепирав* тие три нешта.

Мразев да се преправам

Во тоа време, се секавам, најмногу од сè мразев да се преправам. За мене да се преправаш значи да кажуваш и правиш нешто пред другите, но одвнатре да не го чувствуваш и мислиш истото. Тогаш мислев дека точно тоа сум принудена да го правам.

4 Псалм 103:12

Знаев дека Библијата е Вистина. Библијата постојано вели дека треба да Го љубиме Бог, а потоа треба да ги љубиме другите. Колку повеќе се трудев да го правам тоа, толку повеќе не успеав – едноставно тоа не функционираше. Не ми успеваше без да се преправам.

И пак ќе одев пред Бог и ќе Го прашував, "Те молам кажи ми како да љубам од срце? Кога глумам љубов или се преправам, се чувствувам како лицемер. А пак, *кога не се преправам, немам никаква љубов во мене да дадам*. Како да љубам од срце така како што велиш во Библијата?"

Целосна невозможност

Сфатив дека да се трудам и борам да живеам Христијански живот е тотално невозможно! Како да изнајдам љубов за некого кого повеќе и не го почитувам, а камоли да ми е грижа за него?

Се ожалостувам зашто ја гледам оваа иста исфрустрирана и очајничка состојба на умот кај христијаните насекаде во денешно време. Колку длабока натаженост позади насмеаните "пластични лица," и знам, *јас знам* како се чувствуваат зашто и јас поминав низ тоа!

Бог мораше да допушти да дојдам до точка на развод пред целосно да се предадам и да Му дозволам да ми ги симне покривалата и да ми ги покаже оние работи во мене што ја спречуваа Неговата љубов (која веќе беше во моето срце) да продре во мојот живот.

Мачни времиња

Во наредните години нашиот брак стана типичен брак како оние кои ги гледаме како се распаѓаат околу нас во денешно време. Се сеќавате на статистиките за бракот: десет од дванаесет се распаѓаат!

Сите тие бракови очајнички се напрегаат да си ја најдат среќата, значењето и целта на нивните животи во и преку меѓусебе. Секој партнер го стега и цеди другиот само за да добие љубов и исполнување за кое очајнички има потреба. Сите тие гледаат хоризонтално еден во друг и бараат другиот да му ги исполни потребите – а тоа е сигурен пат за неуспех.

Јас сакав да го љубам Чак

Еве што ни се случуваше. Јас навистина сакав да го сакам Чак на начин на кој Бог бара од мене. Јас не сум личност ориентирана кон бизнисот. Домот и семејството секогаш ми биле најважни. Се што одсекогаш сакав во животот е да бидам „добра“ сопруга и мајка. Меѓутоа, толку често мојата *јадосаност, навреденост и огорчувања* (со кои никогаш не се справував), *отсечните одговори* на Чак, и *постојаните стресни околности* предизвикуваа да се однесувам сосема спротивно од начинот на кој посакував да се однесувам!

Разбирам како се чувствувал Павле во Римјани 7:15 кога кажува, "А, што правам, не знам: бидејќи не го вршам она што сакам, туку она, што го мразам, тоа го правам."

Самиот Бог е Агапе

Во тоа време немав поим дека Божјата Љубов се разликува од човечката. Мислев дека Божјата љубов се излеа во моето срце првпат кога Го примив Христос и дека се што треба да правам е да ја "повикам" и Неговата љубов веднаш ќе ми биде во рака. Немав поим дека "*Агапе е Самиот Бог Кој дејствува преку мене. И дека единствениот начин на кој Неговата љубов може да тече низ мене е да Му предадам испразнет и исчистен сад за Тој да го употреби*."

Верувам дека многу Христијани денес, како што бев и јас, се исто толку збунети и збркани во врска со Божјата Љубов. Многумина не разбираат, како што и јас не разбирав дека за да протече Божјата Љубов, ние прво треба да имаме желба да се предадеме самите и да се тргнеме на страна. Се сеќавате на Јован 12:24, кој ни покажува дека за да го искусиме Божјиот Живот, ние *прво* мораме да се испразниме од нашиот живот.

Друг стих од моите омилене стихови кој го објаснува ова е 2 Коринтијани 4:11: "Зашто ние живите постојано се изложуваме на смрт заради Исуса, та и животот Исусов да се открие во нашето смртно тело." Бидејќи ова нешто не се среќава во мноштво христијански бракови денес (ниту пак во мојот брак во минатото), Божјата Љубов се оладува (Матеј 24:12).

Зошто Прво Јас Да Се Сменам: КЛУЧОТ ЗА БРАК ИСПОЛНЕТ СО ЉУБОВ.

©2011 The King's High Way Ministries, Сите права се задржани.

www.kingshighway.org

Зошто Прво Јас Да Се Сменам:
КЛУЧОТ ЗА БРАК ИСПОЛНЕТ СО ЛЈУБОВ

Глава ЧЕТИРИ: Боже, што ми правиш?

од ЧАК И НЕНСИ МЕСЛЕР

Нашите деца

Пред да завршам со мојата приказна, сакам да ви кажам неколку работи и за моите деца, зашто тие одиграа многу значајна улога во процесот во кој Бог „ме донесе во коше“.

Ние сме благословени со четири чудесни и прекрасни деца. Чип сега има 35 години; Марко има 32 години; Лиса има 25 години; и Мишел има 19 години. Бидејќи тие одиграа толку значајна улога во она што Бог го правеше во мојот живот во тие години, јас морам да ви дадам неколку детали во врска со нив.

Нашите Момчиња

Изгледаше како се да одеше надолу таа година кога се преселивме на север во подрачјето на Сан Франциско. Нашиот брак беше скоро готов, состојбата со бизнисот на Чак беше почнуваше да се влошува и имавме огромни проблеми со децата.

Поради преселбата, Чип и Марк ги отпишавме од нивното омилено средно училиште во Јужна Калифорнија. Тие и двајцата го мразеа новото училиште и секако, почнаа многу гласно да негодуваат за сета таа работа. Токму тогаш Чак беше премногу зафатен со преземањето на една друга компанија за висока технологија и најголем дел од времето не беше дома. На Чип и Марк толку многу им недостигаше дружењето со него.

Бидејќи Чак и јас бевме толку удавени во нашите брачни проблеми и преокупирани со нашите околности и нашите болки, ние ненамерно ги препуштивме момчињата да се бранат сами. Дома Чип и Марк не наоѓаа одговори, утеха и мир, па така тие почнаа да трагаат по нив на други места.

Токму тогаш, јас бев толку обземена од моите лични проблеми, така што беше невозможно за мене да се справувам и со нивните тешкотии. И ова беше уште едно од огорчувањата кои се множеа против Чак .

Лиса

Во тоа време мојата Лиса имаше околу шест до седум години. Таа беше премногу чувствително и тивко дете, кое, знам дека сè што се случуваше околу неа си земаше при срце, без вистински да

разбира за што се работи. Како резултат на тоа, таа се научи да гради дебели сидови околу нејзиното срце, такашто никој никогаш да не може да ја повредува на начини на кои таа гледаше како се повредуваме еден друг.

Секој би кажал дека имав неколку проблеми: бракот ми висеше на конец, децата запаѓаа во неволји, постојано се селевме од едно во друго место. Но, се уште не знаете за ситуацијата која Бог ја дозволи во мојот живот, а што скоро ме турна преку работ. Бог сигурно знаел дека сум "многу тврд орев!"

Мишел

Мојата слатка Мишел се роди кога имав 36 години! Таа беше ќерката за која се молев и Бог со толку многу љубов ми ја даде. Мишел се роди со екстремни алергии и проблеми кои очигледно јас сум и ги пренела во текот на последните месеци од мојата бременост.

Изгледа дека кога бев во седмиот месец на бременост, јас "се предозирав" од млеко во прав (ако воопшто е можно да се направи такво нешто)! Бидејќи знаев дека млекото е одлично за бебето, си мислев, "Ако мала количина е добра за бебето, зошто да не пијам уште повеќе?" Во тоа време го броевме секој денар, па така за мене млекото во прав изгледаше најекономично. Буквално го пиев со литри! Во текот на седмиот месец ми добив страшна алергиска реакција и бев итно примена во болница со болни осипи и отоци. Очигледно алергијата се пренела на Мишел.

Интересно е, се сеќавам како седевме во дневната со една драга пријателка кога бев во осмиот или деветтиот месец од бременоста. Таа ми објаснуваше низ какви агонии поминува со нејзиното бебе кое не смеело да јаде никакво овошје зашто било алергично на овошје, и се сеќавам како си мислев во тоа време, "Колку страшно би било тоа! Јас со сигурност не би можела да истрпам такви искушенија!"

Но, Бог знаеше подобро од мене! И во Неговата совршена Љубов и Мудрост, Тој ми даде совршено здраво бебе, но такво кое беше алергично не само на млеко и млечни производи, туку и алергично на целата крва!

Доколку Мишел каснеше или се напиеше нешто што потекнува од било кој дел од кравата – млеко, путер, сирење, сладолед, месо, желе (кое се добива од копитата на кравата), или од долгата листа на хемикалии и состојки кои потекнуваат од млеко, како казеин – таа ќе почнеше неконтролирано да повраќа и да има пролив со денови. Алергијата ја доби кога беше околу четири недели стара и ја имаше се до нејзината четврта година.

Згора на ова, кога Мишел имаше осумнаесет месеци, откривме дека е хиперактивно дете. Докторот ми предложи да ја ставам на диета со храна што не содржи хемикалии што би ја контролирало хиперактивноста. Некои доктори веруваат дека хемикалиите во адитивите како што се вештачките бои, вкусови и конзерванси предизвикуваат хиперактивност кај децата. Овие деца во својот организам имаат хемиски дисбаланс што предизвикува една негативна или хиперактивна реакција на ваквите производи.

Па така, покрај диетата на храна без млеко, путер, сирење, сладолед, желе и месо, Мишел не смееше да јаде ништо што содржеше вештачки вкусови, бои или конзерванси.

Ситуацијата стана уште полоша кога сфативме дека таа реагира на "природни" силикати (хемиските состојки во адитивите) во јаболката, портокалите, грозјето, итн. Повторно бев посветувана да ги отстранам и овие продукти од исхраната на Мишел. Така ни преостанаа папаите, бананите, рибата, гравот, тиквичките, спанаќпт и оризовите колачиња! Обидете се да готвите такви продукти на двегодишно дете!

Беше апсолутно невозможно! Мишел ќе ги видеше Лиса и момчињата како јадат колачиња со млеко, сирење и крекери, бонбони и сладолед или само тост со путер и веднаш почнуваше да плаче по истото.

Како да му објасниш на двегодишно дете, "Душо, останатите можат да јадат, но ти не можеш!" Едноставно не постои начин да се објасни! Потоа Мишел почнуваше уште посилено да плаче!

Ниту Чак не беше баш од некоја помош. Откако на крајот ќе го натерав да си дојде дома и да вечера со нас, тој немаше доволно трпение да доседи на трпезата и да го поднесе сето плачење и врескање, така што на крајот стануваше и си заминуваше од масата.

Во очај, почнав да ја нахранувам Мишел пред другите и потоа ја заклучував во нејзината соба додека ние јадеме. Но, таа точно знаеше што правиме – дека јадеме без неа – па ќе застанеше на вратата и ќе врескаше со часови се додека не ја земеме. Таа со право бараше да биде со нас како нејзино семејство.

Неколку пати пробав да го хранам целото семејство со нејзината храна, но децата се закануваа дека ќе избегаат од дома, а Чак рече дека *никогаш* нема да си дојде дома!

Па така се враќав пак кај Мишел со истата храна.

Сето тоа беше едно невозможно искушение со кое се соочував три пати на ден, секој ден во текот на четири години! Неодамна тоа математички го пресметав – јас морав да се справувам со таквата ситуација вкупно околу 4,000 пати.

Мислев дека ќе полудам. Да имаш едно нерасположено, раздражливо бебе кое скоро секогаш плаче и во истовреме е неверојатно хиперактивно и будно во секој момент, буквално те раскинува и те истрошува (особено ако се наоѓаш во своите доцни триесетти).

Мишел спиеше еднаш во денот само околу еден час. И во сите тие четири години, таа се будеше два до четири пати секоја ноќ, за многу ретко потоа да продолжи да спие.

[Само за да ви ја прикажам тежината на оваа траума, пред околу десет до петнаесет години на едно од нашите патувања во Израел, ние спиевме во кибуц покрај Галилејското Море. Сидовите на собите беа многу тенки и ние лесно можевме да ги слушаме луѓето од соседната соба. Еднаш на сред ноќ, се разбудив во ладна пот. Едно бебе во некоја друга соба плачеше исто како што порано плачеше Мишел. Во умот знаев дека не е Мишел, но, очигледно сите тие години минати во стрес си го зеле данокот, зашто не можев да престанам да се тресам и забрзано да дишам.]

Како сето тоа да не ми беше доволно, па Мишел кога имаше две години почна мистериозно да криви со ногата. Еден ден почна да ја влече ногата. Така, се консултиравме со друга група доктори. Во Ортопедската болница во Стенфорд ни рекоа дека се работи за дегенерација на коскената срж. Докторите ни рекоа дека ако сакаме Мишел повторно да оди, таа ќе мора да лежи во кревет подолго време.

Сте пробале ли да задржите двегодишно дете во кревет на некое време, а камоли пак двегодишно хиперактивно дете? Јас ќе и речев на Мишел, "Остани во креветот и не ни помислувај да излезеш од него." Таа ќе ме погледнеше директно во очи, ќе се насмееше и најбрзо што можеше ќе се искачеше над оградата и ќе излезеше надвор од креветот. Ако ја пикнев назад, таа повторно ќе застанеше во креветот, почнуваше да вреска и не престануваше.

Останатите деца кога растеа ги казнував со цврста казна кога беа непослушни и јас верувам во "удирање со стап," според Библијата. Меѓутоа ако се работи за хиперактивно дете кое не може да се контролира поради хемиски дисбаланс во неговиот организам, јас почнував да се прашувам, "Дали да

продолжам да ја тепам одново и одново за истата работа?" (се работеше за пет до шест престапи во еден саат. Порано ја удирав три пати на ден за истиот престап.)

Постојано, додека го следев нејзиното однесување, се прашував самата, "Дали кечапот што го јадеше за ручек содржи некоја вештачка боја? Или можеби е од пастата за заби со која си ги миеше забите? Дали да ја казнам сега? Веќе три пати и кажав да седи во нејзиното столче и еве сега повторно се симна од него. Вчера кога ја казнив за истата работа, тоа беше толку трауматично. И немаше никаков ефект!"

Само замислете си дека сте на мое место. Во тоа време повторно се преселивме во друг дом и јас се наоѓав далеку од моето семејство и пријателите. Немав со кого да разговарам и да го замолам за совет или молитва. Не можевме да најдеме домашна црква каде би се чувствувале удобно. Мојот брак доживуваше проблеми. Моите момчиња влегуваа во неволји. Мојата Мишел ме излудуваше. Го доживував најужасниот период во животот што можеше да се замисли.

Како сето тоа да не беше доволно за мене, па кога Чак ќе си дојдеше дома, ќе го видеше сето тоа измачување и ќе ми кажеше, "Ти навистина треба да ја држиш Мишел под контрола." (Тој едноставно мислеше дека треба повеќе да ја дисциплинирам). Дури и малата Лиса еднаш ме праша, "Мамо, дали и јас да почнам да се однесувам повеќе како Мишел за да го привлечам твоето внимание?"

Мислев дека ќе излезам од памет! Губев контрола над се што ми беше драго. Јас го знаев ветувањето од Бог во Библијата дека Тој нема да ни даде повеќе одошто можеме да носиме. Но, во оваа точка бев сигурна дека веќе се наоѓам "преку работ"!

И пак, одев пред Бог и Го прашував, "Што ми правиш? Јас се молам, а работите одат на полошо. Ми изгледа како да си ме напуштил сега кога најмногу ми требаш."

Неподнослива ситуација

Бизнисот на Чак во тоа време беше исто толку tense и тежок како што за мене беше домашниот фронт. Тој не се чувствуваше слободен да ги донесе неговите грижи и тешкотии дома затоа што знаеше дека немаше да имам уво да ги слушам. Кога ќе се вратам наназад, изгледавме како да бевме толку конзумирани од "сопствениот егоцентричен свет," што беше невозможно ниту да видиме ниту да ни е грижа што доживува другиот.

Не можев ниту да замислам дека Чак се наоѓаше во неволја на работа исто толкава колку и дома. Бев целосно слепа за фактот дека и тој има свои болки и потреби што не му беа пресретнати! И повторно, јас бев толку преокупирана "со себе," што како воопшто би можела да видам низ што се поминува Чак и како јас би можела да му помогнам.

Според сите човекови стандарди, ситуацијата беше неиздржлива. И двајцата бевме толку цврсто заклучени во нашите светови на напнатост, расправи и повреденост што "по човечки" ние никогаш немаше да направиме чекор еден кон друг. Во овој стадиум ние немавме никаква љубов, никаква комуникација ниту било каква почит еден за друг.

Ако Бог не направеше нешто значително радикално во животите на двајцата, ќе бевме во навистина безнадежна ситуација! Ние бевме потонати во тој "професионален брак" – едноставно само егзистиравме заедно.

Во текот на овој тензичен период, ако можете да си замислите, ние се уште ги одржувавме нашите неделнични библиски проучувања во нашиот дом. Продолжувавме да покануваме луѓе да доаѓат и да ја споделуваме заедно Божјата љубов. Но, како што нашите деца честопати ќе кажеа, "Зошто сите овие луѓе би сакале да го имаат она што го имате вие двајца? Воопшто не се разликувате од луѓето надвор кои не Го познаваат Бог. Всушност, нашите соседи најверојатно се пољубезни и посполнети со љубов еден за друг од вас." Ох, колку болеше ова, зашто знаевме дека е вистина!

Честопати си размислувам колку други "христијански брачни парови" има надвор, се преправаат како нас – го споделуваат Божјото Слово (знаејќи дека е вистина и очајно копнеејќи по него) а сепак, живеат целосно без љубов, празни и безначајни животи.

Варосани однадвор, а однатре полни со коски од мртви. "Овој народ се приближува до Мене со устата своја и со усните Ме чествува, а срцето негово стои далеку од Мене." (Матеј 15:8).

Зошто Прво Јас Да Се Сменам: КЛУЧОТ ЗА БРАК ИСПОЛНЕТ СО ЉУБОВ.

©2011 The King's High Way Ministries, Сите права се задржани.

www.kingshighway.org